

Co zde děláš?

1 Děkuji, bratře Neville. Jak jsem už dnes ráno řekl, jsem vždycky rád, když mohu přijít do domu Hospodinova.

2 Měl jsem dnes takový nápad, že bych sem zavolal ty mladé slečny, aby zazpívaly tu písničku, kterou jsem je onehdy slyšel zpívat u nás doma. Doufám, že si to ještě můžeme dovolit, jen pokud ona nebude příliš nesmělá. Slečno Jeffries, co si o tom myslíš, jedná se mi o tu krátkou písničku, kterou jsi tam zpívala. Když jsem vstoupil dovnitř, uslyšel jsem zpěv, a náramně se mi to líbilo. Doufám, že tě neuvádím do rozpaků, tím, že tě žádám, abys nám to ještě jednou zazpívala. Řekni mi Jeho jméno, nebo tak nějak. Je to tak? Rád bych to slyšel znovu. A vím, že to bude potěšením pro vás všechny.

3 [Prázdné místo na pásku. Sestra Jeffries zpívá. Připomeň mi Jeho jméno znovu - vyd.]

4 Ó, mám to náramně rád! Miluji Jeho jméno. Víte co to způsobilo, abych přiměl tuto slečinku zazpívat? Ona je malou kamarádkou mé malé dívenky, Rebeky. A byl jsem tehdy ráno v zadní místnosti, a uslyšel jsem tento zpěv. A pomyslel jsem si: „Dobrá, musím ji přimět k tomu, aby nám to zazpívala ve shromáždění.“

5 A cestou z domu, když jsem vezl děti do školy, promluvil jsem s ní o tom zpěvu. A ona řekla: „Sotva jsem vstala...“ Snad to nebudu umět opakovat stejnými slovy. Ale ona zkrátka řekla: „Tehdy večer jsem vstala, nebo jsem byla na lůžku, a uvažovala jsem o té písničce, a bylo to pro mne takovým požehnáním!“

6 Dobrá, pomyslel jsem si: „Je to nápadné pro takovou nezletilou dívku, hovořit o požehnání Ducha svatého, obzvláště v takovéto komunitě, v tomto městě.“ Je nám zapotřebí mít více takových děvčátek. Je zapotřebí.

7 Ta druhá mladá dívka, která zde zrovna zpívala, před pár minutami. Nevím, jak se jmenuje, ale líbí se mi ty malé děti, ti mladiství, když zpívají. Víte, že naše kroky se stávají příkladem pro druhé? Skutečně.

8 A starý příběh, který se před lety stal v Anglii, byl tam jistý muž. Usmyslel si, že půjde ven, a dá si o vánocích přátelský připitek, takový společenský. A tak šel mezi své sousedy, a oni si vzájemně dávali dárky a všichni mu říkali: „Tak Honzíku, připij si s námi!“ A tak

doušek sem, a doušek tam, až byl z toho opilý.

⁹ A cestou domů začalo sněžit, kolem 15 cm. A jeho malý syn jej následoval. Nemohl ho nést, byl na to příliš opilý. A když tak šel domů, náhodou se otočil, a všiml si toho malého chlapce, jak se potácel v tom sněhu. A řekl mu: „Proč se tak potácíš v tom sněhu?“

¹⁰ On řekl: „Tati, snažím se jít ve tvých šlépějích.“ A on rychle vzal toho chlapce do náruče a řekl: „Bože, od toho dne už nikdy nevypiji ani doušek.“

¹¹ Někdo půjde ve tvých šlépějích. Jdeme tedy přímočaře, od kolébky na Golgotu. To jsou stopy, zanechme je, aby druzí mohli v nich kráčet.

¹² Víím, že dnes večer bude večere Páně. A proto můj čas k proslovu ze Slova je omezen. A rád mluvím o NĚm, neboť On je pro mne tak skutečný.

¹³ Jednou jsem četl takový krátký článek, mám opět na mysli ty dívky. Stalo se to na západě. V noci přišla hrozná bouřka a silný vítr. A nějací lidé tam měli modlitební shromáždění. A tím, kdo vedl to modlitební shromáždění, byla mladá atraktivní žena. Nebrala v úvahu nebezpečí, kterému se vydávala, ale ona žila na okraji takového malého městečka. A obvykle bylo na ulici v tuto večerní dobu hodně lidí. A když toto modlitební shromáždění skončilo, když dozpívali své písničky Pánu, jejich srdce jásala štěstím. A tuším, že se cítili docela jako bratr Beeler, když nám nedávno vydával svědectví. Byli tak radostní, že nevěděli kam se s touto radostí podít, a tak hledali způsob, jak by mohli dát průchod této radosti. Když doznělo poslední „Amen,“ ubírali se všichni domů.

¹⁴ A tato malá mladá žena hodila na sebe kabát, zvedla si límec, zaklapla dveře, a vyšla na ulici. A brzy zjistila, že tato studená noc zahrnala všechny lidi do jejich domovů k ohništím. A zjistila, že na ulici je sama. A cítila, jakoby hrozilo nějaké nebezpečí.

¹⁵ Vííte, jsem tak rád, že Duch svatý nás může varovat před přicházejícími věcmi, abychom před nebezpečím utekli.

¹⁶ A ona nikdy nepřipustila strach ani v myšlenkách. A proto začala zpívat tuto starou písničku: *Nebudu nikdy sám*. A přišla na konec města a myslela, že ji už nikdo nebude obtěžovat, a tu najednou ten strach přišel znovu. A náhodou se rozhlédla, a zcela blízko ní se ukázal škaradý muž a hleděl na ni, měl ruce takto, a přibližoval se.

17 Nebyla možnost jak uniknout. To je pravdivý příběh. A ona nemohla utéci, on ji zkrátka dopadl. Zůstala už pouze možnost jediná. Ona nemohla ani křičet. Vítr foukal tak prudce, že by málem odnesl její tělo z ulice. Nikdo by ji neuslyšel. A sníl ji oslepoval.

18 Zůstala už pouze poslední možnost, modlit se. A tak začala polohlasem šeptat modlitbu k Bohu. A řekla, že ani neví, odkud se to vzalo, ale najednou vedle dveří se objevil veliký pes. Naježil se a postavil se vedle ní, a zatím co prošel ten muž kolem, vztekle zavrčel. A jakmile se tento muž pustil dolů ulicí, ten pes se obrátil, odešel pryč a klidně se položil ve dveřích.

19 Bůh se stará o ty své. Bůh si občas může použít i psa nebo zvíře, nebo nějaký jiný způsob, aby ukázal svou slávu a svou ochranu. Jsem tak rád, že Jej mohu znát skrze odpuštění mých hříchů, a skrze jistotu, že moje hříchy jsou pod krví, jak mu to denně vyznávám.

20 Dnes ráno v Poselství jsem mohl někomu připadat trochu kostrbatý a hrubý, a že to nebyl vhodný text pro uzdravující bohoslužbu. Ale jsem už dost starý, abych to věděl, bratře Tonny, pokud člověk jedná podle toho, jak se cítí být veden, Bůh se o to ostatní postará, a to mistrovským způsobem. Je to poprvé, co to zde takto proběhlo. Obvykle dáváme modlitební lístky, a lidé u toho stojí. Ale Duch svatý mně přiměl k tomu, abych se zeptal, kolik příchozích se nachází v budově [- a to by nám zabralo celý čas], a potom jim oznámil jejich žádosti. A pronesl jejich uzdravení, a tak dále. A je to důkazem toho, že „poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přinášeti“.

21 A tak, dnes večer jsem si zvolil něco málo z Písma, a během pár chvil bych chtěl promlouvat. Ale předtím, než to učiníme, skloňme své hlavy v modlitbě.

22 Pane, Ty jsi navěky Bohem. Děkujeme Ti a oslavujeme Tě, za tu výsadu, kterou máme, totiž přicházet k Tobě cestou modlitby. U vědomí toho, za prvé, že nám bylo zaslíbeno, že „o cokoliv byste prosili ve jménu mém, učiním to“. A tak jsme ujištěni, že Ty vyhovíš našim žádostem.

23 A bylo už dnes večer vykonáno tolik, že pocítujeme, že i kdybychom teď jednoduše ukončili a odebrali se domů, mohli bychom říci: „Dobře nám tu bylo.“ Můžeme naslouchat Siónským písním a zpívat ve shromáždění! Slyšet lidi, jak povznášejí v modlitbách a meditacích, a hymnech své hlasy! Jak praví písmo: „Plesajíce ve

svých srdcích a zpívající písničky duchovní.“ Když nasloucháme těmto mladistvým dívkám! V té temné hodině, jak to už bylo dnes večer vyjádřeno skrze bratra Beelera, ve které žijeme, a když nasloucháme těmto Siónským písním! Slyšíme vyjádření bratra Beelera, ó, jak si Tebe ceníme, co jsi vykonal, jak jsi jej zmrzačil, aby si uvědomil, co by si počal bez té ruky. To prostě ukazuje, že jsme pod ochranou Tvé milosti a moci.

²⁴ Dej, abychom toho dbali, Pane. Neboť, věřím, že je na čase, abychom provedli inventuru, abychom se zkontrolovali, neboť nevíme, kdy nastane čas k odchodu. Je později, než si možná myslíme. A tak se dnes večer pozorně zamysleme nad našimi cestami a našimi myšlenkami.

²⁵ A chceme se modlit za to, abys k nám po několik chvil promlouval z Tvého Slova, požehnal nám obecenství památky večere Páně, které bude posléze. Když budeme přijímat zlámané kusy nekvašeného chleba a vína, které znázorňují Tvé zlámané tělo a prolitou krev na odpuštění našich hříchů.

²⁶ Náš nejmilovanější pastor se dnes večer necítil nejlépe. Ale během telefonního rozhovoru to položil na oltář. Jsem si jist tím, že to obdrží, Pane. Přináším modlitbu i za něj, neboť jej milujeme a potřebujeme. Modlíme se za něj a jeho rodinu, a za každou rodinu zde, a rovněž za všechny potřeby, které zde byly vysloveny, a rovněž i za ty nevyslovené.

²⁷ Požehnej nás i v pokračování tohoto sejití. Neboť prosíme za to ve jménu Ježíše, Tvého Syna. Amen.

²⁸ Nyní chci zde přečíst odstavec z Písma, který se nalézá v 1. Královské 19, počínaje od 9. verše.

Kdežto všed do jakési jeskyně, nocoval tam. A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliáš?

Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmordovali mečem. I zůstal jsem já sám, [ted] pak hledají života mého, aby [mi] jej odjali.

Řekl [Bůh]: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný,

podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, [ale] nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem [země] třesení, [ale] nebyl v tom třesení Hospodin.

A za třesením oheň, [ale] nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý [a] temný.

Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně, a aj, hlas k němu, řkoucí: Co tu děláš, Eliáši?

²⁹ Jako téma po dobu několika následujících chvil vezměme slova:
Co zde děláš?

³⁰ Ten den to byla pro Eliáše náramná dřina. Nacházel se na vrcholku hory Karmel a spatřil sestupující slávu Páně. Modlitbou přivolal z nebe oheň, a modlitbou přivolal na zem déšť. A následkem celého toho vypětí byl téměř nervově zhroucen. Ó, jak s ním soucítím!

³¹ A zde shledáváme že, za prvé, kázal lidu odpadlého národa. A Jezábel, která trvala na své vlastní cestě. A lidé došli tak daleko, že byli Bohem zavrženi, neboť odmítli Jeho zaslíbení a všechna Jeho příkázání, a už více neostříhali Jeho ustanovení, a vůbec se o Něj nezajímali. A Eliáš, uprostřed toho všeho, si nemohl dovolit nějaký kompromis. Musel stát věrně na svých zásadách. Ó, jak to vrhá světlo na dnešní den!

³² Měli tam královnu, která se jmenovala Jezábel. A ona zavedla všechny izraelské dítky na scestí pomocí svého moderního a fantastického způsobu života. Způsobila, že se dopouštěli smilstva a konali špatné věci. Není-li to obdoba dnešní doby!

³³ A Eliáš se nacházel uprostřed toho všeho. Ano, mnozí z těch izraelských dítek, tisíce, dělaly kompromis, a chtěly vést moderní způsob života. Ano, ale Eliáš nedělal kompromisy. Řekl Jezábel jaké je její místo, a co má konat. Ó, ona toho proroka nenáviděla. Ale nicméně, ač s tím nesouhlasila, on jejím pastorem byl.

³⁴ Ó, mnohokrát lidé to nechtějí připustit, ale Bohem poslaný muž do nějaké komunity je pastorem celé této komunity, ať je to baptista, presbyterián, nebo kdokoliv jiný. Bůh pomaže svého muže, a on nepřistoupí na kompromis. A lidé ho budou občas nenávidět, neboť on hájí pravdu, ale on je přece pastorem od Boha pro tuto hodinu.

³⁵ Ó, ona jím pohrdala. Dala by všechno za to, aby ho mohla zabít,

a on přece zůstal věrný Božím principům a zásadám. Její moderní společenské večírky, způsob jak si líčila tvář, a oděv který nosila, to poskvřnilo národ. A starý Eliáš nebyl tolerantní. On jí to řekl přímo.

36 Necht' nám v tomto čase Bůh pošle více Eliášů, kteří nepřistoupí na kompromis s hříchem, někoho, kdo by kázal pravdu, nehledě na to, jak hluboce ona bude ranit. Bůh má stejně v každé komunitě služebníky, kteří nepřistoupí na kompromis se světem.

37 Eliáš neměl v oblibě ten moderní směr, a tak zůstal věrný Bohu. A brzy přišla zkouška síly. Tato zkouška přijde znovu.

38 A Eliáš na hoře Karmel, když si mysleli, že dny zázraků už pominuly, a že už nebude něco takového, jako je zázrak, byl tam jeden muž, který tomu věřil. A on řekl: „Přiveďte sem všechny vaše proroky. Přiveďte je sem na horu, a dokažme a přesvědčme se, kdo je Bůh.“ Toto Písmo obzvlášť miluji.

39 Jestliže byla někdy taková doba a místo, že by se měla projevit ta pravdivá Boží moc, je to dnes. Dokažme, kdo je to Bůh.

40 Jestliže vzdělání je východiskem ke svobodě, proč to nefunguje? Jestliže společenské postavení, a tak dále, je východiskem, proč to nefunguje? Jestliže získávání přátelství jiných národů za peníze... a shledáváme, jak ony pozdvihují proti nám patu, jakmile jen mohou. A přátelství se nekupuje za peníze. Přátelství je Božím darem. Kdyby východiskem byly veliké církve a význační kazatelé, proč v našich komunitách není více Boha? Proč jsme v ustavičném poklesu? Jestliže programy vzdělání a znamenitě vyškolené kazatelny, a znamenitě nacvičené pěvecké sbory, a přesto se stále více vzdalujeme od Boha, pak to nefunguje.

41 Co bylo docíleno vědou? Věda, řeknete: „Nastane doba, kdy věda docílí to a tamto.“ Co docílila? Dostali nás do takové situace, že jsou s to zničit celý svět. Co vlastně činí? Oni místo toho, aby tento svět udělali lepším, ničí ho.

42 Před nedávnem, když kapitán Al Ferrar z FBI, z oddělení pro mladistvé ve Spojených státech, mne přijal ve své kanceláři, poté, když jsem jej tam, přímo na střelnici, přivedl ke Kristu. Řekl: „Bratře Branham, jsem baptista, a dozvěděl jsem se, že ty jsi také baptista.“

Řekl jsem: „Ano, pane.“

43 On řekl: „Ale já nemám toho Ducha svatého, o kterém jsi mluvil.“ Pokračoval: „Co si myslíš, je to i pro mne?“

Řekl jsem: „Ano, příteli.“

44 On řekl: „Objednám si někde nějaké hezké hotelové apartmá. A potom tam půjdeme, ty a já, a snad On tam přijde, do toho hotelového pokoje, a naplní mne svým Duchem.“

Řekl jsem: „K tomu není zapotřebí hotelové apartmá.“

Řekl: „Dobrá, ale kde On nás potká?“

Řekl jsem: „Přímo zde.“

45 On řekl: „Přece nepřijde sem do této střelnice, že ne, takové střelnice, jako tahle?“

46 Řekl jsem: „On jednou přišel do břicha velryby, podruhé do ohnivé pece. On se s tebou setká na každé půdě, na které jsi ty ochoten se setkat s Ním.“ Jistě. Bůh se chce s tebou setkat. On si chce o tom s tebou promluvit. On přijde tam, kde jsi.

47 Tak tedy, Jezábel poskvřnila tuto zem. A Eliášovy nervy byly vypjaté, poté, co předvedl na hoře zázraky a ukázal znamení, aby dokázal, že Bůh je stále Bohem, a může to dokázat pomocí zázraku. A jaké výsledky to přineslo? Ohrožení jeho vlastního života. Co to přineslo místo očekávaného obecného probuzení? Přineslo to ohrožení jeho života.

48 Když Achab vyprávěl tyto události Jezábel, ona řekla: „Nechť mi bohové toto učiní a ještě více, jestliže do zítřejšího večera nesetnu jeho hlavu.“

49 A Eliáš obhajoval Boha z celého srdce a chtěl lidem ukázat, že Bůh je stále Bohem. A to se obrátilo proti němu. Když se o tom dozvěděl, rychle běžel na poušť. A tam ležel pod jalovcem, a snažil se nalézt útěchu. Svého služebníka poslal pryč, ten jej opustil.

50 Naše vyprávění se nyní bude ubírat na tři místa. Jedno je hora Karmel, druhé je pod jalovcem, a na třetím místě v jeskyni se s ním setkává Bůh.

51 A je to opravdu podivné. Pastor a ti další kazatelé o tom ví. Pozorujte, co se stane po vaší hoře Karmel, budete mít jalovec. Kdykoliv člověk obdrží požehnání a vylití Boží moci, která něco při vás vykoná, hleďte, jak se na stopě ukazuje satan. Jen si zapamatujte, následujícího dne, třeba v pondělí, po nádherné neděli, to bude samá svízel, neboť on se bude snažit učinit všechno, aby z tebe tuto důvěru vytloukl, tu kterou ti předchozího dne vstípl Duch svatý.

A tak, pro Eliáše to byl veliký den. Byl každopádně celý nervózní.

52 Všichni proroci jsou prohlašováni za duševně nemocné. Ježíš Kristus byl tak prohlášen za duševně nemocného. Každý z apoštolů byl veřejností rovněž prohlášen, neboť jejich služba byla tak nadpřirozená, že si lidé mysleli, že oni padli na hlavu. Každý, kdo pobožně je živ v Kristu Ježíši, bude trpět pronásledování. Stáváš se zvláštní osobou.

53 Bratr Beeler nám vyprávěl o té ceduli na zádech, jste prostě znovuzrozeni. Stal ses novým stvořením v Kristu. Staré věci pominuly. Tělesné věci tohoto světa už tebou nevládnou, a ty jsi je pustil rovněž, když jsi přešel ze smrti do života.

54 Když Bůh uchopí člověka, první věcí, kterou v církvi vykoná je, že ho převede ze světskosti do svatosti, převede ze smrti do života. Je znovuzrozen. Je nový. Jeho názory jsou nové. A to, co nám je zapotřebí dnes, je takové probuzení. Opravdu ano. Ó, měli jsme svlažení Duchem. Měli jsme duchovní požehnání a duchovní vzestupy, ale už toho nepotřebujeme. Je nám zapotřebí probuzení Ducha živoucího Boha v lidských srdcích. Nejsou nám ani tak zapotřebí ta svlažení Ducha, nebo duchovní procitnutí. Je nám zapotřebí probuzení, totiž probuzení toho, co máme. Nestačí duchovní procitnutí, něco, co vzbudí smíšené davy. Ale potřebujeme probuzení, které proseje, zachvěje, a odsekne všechny ty věci.

55 Jako když stojíte na mořském pobřeží. Rozmlouval jsem před několika týdny s jedním z bratří v Puerto Ricu. Poté, co jsem viděl to velké moře, tu velikou bouřku, ty vlny, které byly větší než tato modlitebna. A řekl jsem: „Víte co? V tom moři není ani o jednu kapku vody více, než když je v naprostém klidu. Ale co působí to čerení, to vlnění, k čemu to je dobré? To z něj vyhazuje všechnu nečistotu na břeh.“

56 A toho je zapotřebí církvi, to je probuzení, když z tebe setřese všechnu světskost a věci tohoto světa, a vrátí se v čistotě a Boží svatosti do srdcí věřících, v pokoře.

57 Jakže, lidé rádi dělají co je jim libo, a jestliže na jejich ducha nepřichází čas od času probuzení, stávají se tak tělesní a lhostejní, že se cítí dobří ve svých vlastních očích, naškrobení, pokrytci. Čtou a studují, to je v pořádku, ale to není to, o čem se bavíme. Dozvíme se sice něco více ze Slova. A je dobré znát Slovo, ale je lepší znát autora Slova. Vidíte? To něco nenápadného, co opomíjíte, to něco v srdci, co působí, že jste tím, čím jste, o to se jedná.

⁵⁸ A pravím vám, Eliáš, jeho nervy vypjaté do krajnosti. Vždycky s ním soucítím. Jeho nervy na prasknutí, a ten úder Jezábely dovršil tu ránu. Potom utíkal, a přišel na poušť, a ulehl pod jalovcem.

⁵⁹ Ó, ta zkušenost pod jalovcem! Mnozí z nás zjišťují, že jsou pod jalovcem. I já jsem se tam našel, mnohokrát, v takovém stavu, že jsem nevěděl, co mám dělat. Jste rozčilení. Po pravdě řečeno, nacházím se tam zrovna nyní a uvažuji: „Ó, Bože, co chceš, abych činil?“

⁶⁰ Víte, lidé pod jalovcem jsou jako Eliáš, rádi spí. Já zvěstuji více unaveným lidem, než kdokoliv jiný na světě. Lidé jsou tak utahaní. Oni - oni - oni - oni jsou mentálně vyčerpaní a v takovém stavu, že se dostávají do blázců a nemocnic, prostě všude. Upadají do takových nervózních stavů, že neví čemu vlastně věřit, a co mohou chtít. A proto tam leží. Neví, co si počít. Ó, je to smutná podívaná.

⁶¹ Poslyš můj bratře. To neuhasiš pitím. To nezaženeš křikem. Nestačí, že budeš hrát karty tak dlouho, až budeš z toho otupělý. Můžeš si tisíckrát dopřát siestu a pokusit se to zahnat spánkem, ale nepovede se ti to. Všechny naše léčebné prostředky pomáhají pouze proti příznakům. Ale musíme najít léčbu na samotnou nemoc. Musíme... všichni psychiatři na celém světě to nezvládnou vyléčit. [Bratr Branham klepe na kazatelnu - vyd.] To může odpomoci pouze od těch příznaků. Léčba je v krvi Ježíše Krista. To není odpočinek na pláži. To není zpěv, sbor, který zpívá hymny. Takto se toho pokoušíme zbavit my, zahnat to zpěvem.

⁶² „Ó, budeme se chovat jako Jones.“ A pokoušíme se dělat něco jiného, pokoušíme se toho zbavit vzděláním. Existuje jenom jedna cesta jak to docílit, a to, čelit skutečností! Tak je to. [Bratr Branham klepe na kazatelnu - vyd.] Ó, jsi-li rozčilený a zmatený, nestačí se připojit k církvi. Přejď ke Kristu. To je jediný prostředek. Nepokoušej se začínat nějakou novou stránku. Stačí, když přijmeš nový život. Kristus je ta odpověď.

⁶³ A tak on tam ležel pod jalovcem. Nevěděl, co si počít. Jeho nervy byly zhrouceny. Trásl se. Plakal, nepochybně. Byl v hrozném stavu.

⁶⁴ Mnozí z nás jistě upadli do takového stavu, obzvlášť po zkušenostech z hory Karmel. Jednou jsem byl ohledně toho někým dotázán. Jak to... co my... co by se v takové situaci mělo dělat? Co pro nás může v takovém čase býti učiněno? Jest jenom jedna věc - podřídit se Bohu. Nyní vím, že člověk se může přepracovat, stejně tak, jak

někdo může zahálet.

65 Bůh věděl, že ten člověk potřebuje stravu. Potřebuje něco k jídlu. A tam, na tomto místě kde ležel, mu Bůh něco připravil.

66 Bůh má něco připraveno pro každého, kdo se dostane pod jalovec, jinak by se zhroutil. On to musí učinit, jestliže Jeho služebník leží tam dole pod stromem, a neví co si počít. On konal své pověření.

Eliáš řekl: „Ó, Pane, dovol mi zemřít.“

67 Míval jsem takové pocity, když jsem se vracel ze shromáždění, a měl jsem pocit, že jsem se snažil a kázal, a prosil, a přesvědčoval, a viděl anděla Božího, jak se vznášel uprostřed shromáždění, a konal divy a zázraky. A když jsem nasedl do auta, slyšel jsem je volat a říkat: „To byla čistá psychologie. Na tom nic není. To není nic. To jsou nesmysly.“

68 Ó, potom jsem se plížil pod ten jalovec. Myslel jsem: „Pane, proč jsi - proč jsi mě k tomu přiměl? K čemu se to hodí?“ Ale všichni míváme takové zkušenosti. Ale jaké jest milosrdenství Jehovy vůči svému služebníkovi! Bůh zná naše zkoušky. On to prostě ví, On to všechno ví, a tak se sklání.

69 A On ví, že Jeho služebník si potřebuje odpočinout, a tak jej na chvíličku uloží do spánku, zatím co tam leží, zatím co se zotavuje, nebo prosí o smrt. „Pane, moji otcové umřeli přede mnou, a nyní vezmi i můj život. Už jsem toho vykonal dost. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal.“ Ale přece ještě byla práce, kterou bylo třeba vykonat. Bůh ještě nebyl na konci se svým prorokem. Ještě měl práci.

70 Nezáleží na tom, jak si stýskáš, a myslíš to a ono, nebo ještě něco jiného, nic nás nemůže odtud vzít, dokud neukončí své dílo s námi. Jsem rád, že to vím.

71 Někdy máte takový pocit, jaký jsem měl jednou já, že jsem si přiložil k hlavě pistoli, a chtěl jsem spáchat sebevraždu, ale nepovedlo se mi to. Svlekl jsem rukavice a položil ruce na linku vysokého napětí, kde jsem pracoval, ale nepovedlo se mi to. Něco mě drželo. Tentýž Bůh, který byl s Eliášem, tentýž Bůh i dnes! On mne viděl pod jalovcem. Moje manželka a dítě leželi v hrobě, můj tatínek a bratr, ti všichni. Byl jsem bez sebe. Ležel jsem pod jalovcem. Je to nesnadné. A došel jsem tak daleko, že jsem byl zmaten, a pokoušel jsem si puškou prostřelit mozek; ale nepovedlo se to. Vidíte? Zůstává ještě nevykonané dílo. Něco se ještě musí vykonat. Bůh nebyl hotov. On se

vždycky o vás postará.

⁷² Bídny, unavený, vyčerpaný služebník! On jej viděl. Věděl, kde je.

⁷³ On dnes večer ví, kde jsi ty. Snad jsi rovněž pod jalovcem, všechno selhalo, ale pamatuj, On ví, kde jsi. Nám není zapotřebí nějaké složité opravy.

⁷⁴ Jak řekla ta stará barevná žena z jihu. Ona měla nehodu, narazilo do ní auto. To bylo... měla dosti vážnou újmu na zdraví, a ten advokát řekl: „Chcete se soudit za způsobenou škodu?“

⁷⁵ Ona řekla: „Advokáte, pro smilování! Ne, jemnost pane.“ Řekla: „Té škody už mám dost. Já chci teď opravu.“

⁷⁶ A myslím si, že to vyjádřila správně pro tuto komunitu, a tuto církev dnes večer, pro Ameriku, která je na cestě do pekla, správně. Ona není odpadlík; ona je už načisto mrtvá. Ona není na cestě do pekla, ona se už střetla s peklem. Ona nebude zatracena, ona je už zatracená. Ona se nepotřebuje soudit za způsobené škody, ona potřebuje opravit. To je po pravdě. On ví, kde jsi. On ví, kde ležíš.

⁷⁷ A On poslal anděla. A anděl se ho dotknul, a on usnul. A když se probudil, ležela tam placka, nějaké upečené těsto, leželo vedle něj. A On řekl: „Eliáš, vstaň a jez.“ To je Boží milost k Jeho služebníkům. Vidte, On mu dopřává odpočinku.

⁷⁸ Víte, Ježíš řekl: „Pojďte stranou, do pouště, a na okamžik si odpočnete.“ Někteří z těch lidí, kteří si myslí, že člověk nemusí odpočívat, shledáváme, že oni se rovněž vypálí, a to brzy. Pokud si nedopřejí odpočinku, zjistí, že někde ztroskotali. Myslím, že v tom zrovna dnes večer je náš bratr Billy Graham, který to přeháněl. Tato lidská těla jsou pevná, ale potřebují si odpočinout.

⁷⁹ Potom si můžete dopřát odpočinku a někam se jít projít, a už se stanete předmětem kritiky, řeknou: „Myslel jsem si, že on je kazatelem. Hledte, on si tam na břehu rybaří,“ nebo něco takového. Ale na tom nezáleží. Jehova se o ty své postará.

⁸⁰ A zatím, co on tam ležel, pod tím keřem, unavený a otrávený, Bůh dopřával ztišení jeho nervům. Krmil jej. Probudil jej znovu, a znovu nakrmil, a opět uložil do spánku.

⁸¹ Víte, často jsem přemýšlel, co se v tom pečivu nacházelo. Jaké vitaminy On dal do toho pečiva. Každopádně, cokoli by tam bylo,

vydrželo to na čtyřicet dnů a čtyřicet nocí. On šel v síle těchto placek.

⁸² Dnes večer Bůh ví, že něco z toho je mi zapotřebí. Jsem si jist tím, že této církvi je toho zapotřebí. Pojď jen stranou, zanech věci toho světa, a na chvíličku si odpočineme. Na okamžik si promluvíme.

⁸³ Nemáš čas k odpočinku, pravíš. Jednou to řekl rovněž John Wesley. On řekl: „Bojím se odpočívat. Nemám čas na odpočinek.“ A potom shledáš, že ses zhroutil, jestliže sis toho odpočinku nedopřál.

⁸⁴ A potom shledáváme, jak šel čtyřicet dnů a nocí, a Bůh jej shledal, jak stál, nebo jak se schoval do jeskyně. A Bůh chtěl upoutat jeho pozornost. A tak prošla kolem prudká bouřka trhající horu. Bylo to tak mohutné, že se zachvěly skály, ale Bůh v této bouřce nebyl. To procházelo před Bohem. A potom, znovu, přišlo mohutné zemětřesení, které zatřáslu zemí, ale, i nadále, Bůh v tom zemětřesení nebyl. Potom procházel oheň, ale Bůh v tom ohni nebyl. A potom přišel hlas tichý a temný, a Bůh byl v tom hlase.

⁸⁵ A bratře, sestro, nacházel jsem se už v té jeskyni dosti dlouho, a vy rovněž, abychom si uvědomili, že těch zemětřesení kolem nás se událo hodně, hodně hlasů a povyků, a zmatků, a různých takových věcí, a velikých shromáždění. Ale kde v tom všem byl Bůh? A to byl důvod, proč jsem řekl, co jsem řekl dnes ráno. Musí přijít něco hlubšího, než uzdravovací bohoslužby. Musí přijít něco hlubšího, než dar mluvení v jazycích. Musí přijít něco hlubšího, než prudký závan větru. Ten vítr už vál, ale Bůh v tom nebyl. Měli jsme prudce se valící větry, v celé zemi, a různé senzacce, a krev na tvářích a na rukou, všechna možná znamení. Ale kde v tom všem je Bůh?

⁸⁶ Eliáš čeká. Přesto, že byl prorokem, naslouchal tomu. Nikdy nešel si s nimi porovnat probuzení. Nikdy si nešel pořídit největší stan v celé zemi. Nikdy nešel a nevystupoval v televizi, a tak dále, jak bychom to nazvali dnes.

⁸⁷ Celý ten zmatek, a Amerika nese vinu na tom, že tomu žvanění naslouchá. Ó, jak milujeme ten rámus, ale Bůh v tom kraválu není. I když se jedná o věci počestné, ale přece Bůh v tom rámusu není. Kdyby tomu tak bylo, když Afričané bijí do tamtamů, takového hluku a rytmu jste ještě neslyšeli. Bůh v tom nebyl. A měli jsme co do činění s mohutnými valícími se větry. Měli jsme všechny možné ohně a zemětřesení a chvění, a veliká probuzení, a podobné věci. Bůh v tom nebyl. Kdyby to v tom vězelo, jistě by se to ukázalo.

⁸⁸ Ale potom přišel tichý jemný hlas, a Bůh byl v tom hlase.

⁸⁹ A ta věc, o které, přátelé, dnes uvažuji. My lidé jsme tak uchvácení tímto rámusem. Amerika má rámus ráda. Hledte, co oni dělají. Oni pustí rozhlas na plný výkon, s tím rock'nrollem a boogie woogie, a různými jinými nesmysly. Oni to pustí tak hlasitě, že jim tím kraválem málem prasknou bubínky, a to po celý den.

⁹⁰ A v církvích bubnujeme na tamburínu, pobíháme sem a tam, křičíme, vrískáme, a ejchuchu, a tomu se řekne zážitek. Nic proti tomu nemám, ale kde v tom všem máme Boha? Co jsme tím docílili? To nás rozdělilo na kousky, které nazýváme Církev Boží, Církev Boží, Sjednocení letniční jednotáři, a všechny ostatní různé denominace. Bůh v tom nebyl. To bylo předzvěstí Boží. To je lešení.

⁹¹ Když se podíváte na tak zvané křesťanství dnes, na lidi, kteří chodí do kostelů a žijí důstojným životem, a potom přijdou a popírají uzdravení, popírají Boží moc, popírají posvěcený život, nazývají vás fanatiky, pamatujte, to je pouhé lešení. Bratře Woods, tuším, že jsi to nazval slátanou kostrou. To je strojené. To je vnější konstrukce. Bůh se sice na to postaví, za účelem postavení stavby. Sláva Bohu! Ale to je jenom takový strojený rámec, který bude odstraněn.

⁹² Tleskali jsme rukama a říkali: „Sláva Bohu. Jakmile budeš křičet, pak to máš.“ To pravili metodisté, nazaréni. Ale zjistili, že to nemají.

⁹³ Letniční říkali: „Tleskejte rukama a křičte, dokud nepromluvíte v jazycích. Potom to budete mít.“ Ale zjistili jsme, že jsme to neměli.

⁹⁴ Zůstává tedy ještě jedna věc. „Bože, vezmi mne do jeskyně, kde bych to našel.“ Přijmeme ten tichý, jemný hlas, to něco, co se stane nejhlubším smyslem života. To něco, že „... bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a toho kdybych neměl, nejsem nic. A bychť měl proroctví, a jazyky, a předváděl znamení, a konal divy, tak veliké divy, ale kdybych tam neměl toho tichého, jemného hlasu, nic nejsem,“ jak praví Písmo. A tomu chceme nyní naslouchat. ⁹⁵ Měli jsme hromy. Měli jsme oheň. Měli jsme valící se vítr a zemětřesení. Ale, „Bože, pošli nám ten tichý jemný hlas.“ Toho je nám zapotřebí. Poslyšte, bratři. Je nám zapotřebí toho tichého jemného hlasu, tichého jemného hlasu, který promlouvá.

⁹⁶ Ježíš. Je řečeno: „Jeho hlas na ulici nebude slyšná. Neuslyšíte jej křičet.“ On byl naším vzorem. Pohledte na Něj. On byl přirovnán, Jeho Duch, k jemné holubici.

⁹⁷ Jsou to veliké věci, které jsou tiché. Věděli jste o tom, přátelé?

Poslyšte. Slunce, které propůjčuje život zemi, všemu co žije, co se týče botanického života, rostlin, stromů a všeho ostatního. Ono dává život, dělá to slunce. A ono je s to načerpat ze země milión litrů vody a udělat méně hluku, než my při načerpání pumpou jednoho vědra. Vidíte? To jsou veliké věci. Ty veliké věci jsou tiché. Už jste někdy slyšeli zvuk otáčení se země kolem osy? Už jste někdy zaslechli procházení se planet po oběžné dráze? Alespoň jednou? To jsou ty veliké věci. Slyšeli jste, jak vstává slunce?

⁹⁸ Ó, my si myslíme, že když máme hodně hluku, když máme dechovku a bicí nástroje, a hodně poskakování, jinak to není dobré shromáždění. Myslíme si, že všichni musí být na vrcholku, tleskat rukama, a tak dále. Myslíme si, že hudba musí mít patřičný rytmus a všichni musí lítat uličkami sem a tam. To už zde bylo. Ale co nám to prospělo? Kam se to podělo? Kam nás to dovedlo? Do zmatků a denominačních svazků, rozdělení, zruinování bratrství. Skutečně tak. Je to ten starý škůdce, ta housenka a všichni ti ostatní červi, od počátku. A Job to viděl... nebo Joel to viděl. „Co pozůstalo po housenkách, snědly kobylinky, a co pozůstalo po kobylnkách, snědli brouci,“ a tak dále, dokud to nebylo ohlodáno až k pařezu.

⁹⁹ Ale Písmo praví: „Ale já nahradím, praví Hospodin.“ Na něco očekáváme.

¹⁰⁰ Ze všech těchto křiků, měli jsme už toho rámusu a hluku dost, že by to stačilo k obrácení celého světa. Měli jsme dost toho hurá a vriskotu, a řádění. Co tím bylo ale docíleno? To nevzdělalo církve. To vzdělalo denominace. To zplodilo lidi s nadutými myšlenkami a ohyzdnými rouchy. Nemám rád takové hlouposti. Přejde na pódium a řekne se: „Ó, hleďte na něj. To je kníže. Hleďte, jak je oblečený, vyžehlený, a vše. On ví, jak stupňovat hlas, a tak dále.“ Tohle si Bůh nezvolil.

¹⁰¹ Prorok jednou takto uvažoval. Přišel pomazat služebníka. On řekl: „Ten je největší ve své rodině. Vypadá hezky.“ Ale Bůh jej odmítl.

¹⁰² Nám nejsou zapotřebí princové, a tak dále, abychom se takto vystavovali, jak nevím co. Nezáleží na šatech, které máš na sobě, nebo výmluvnosti při vyjadřování. Jedná se o něco uvnitř tebe, ten Boží hlas. O to se jedná.

¹⁰³ Prorok prošel kolem dalšího, a řekl: „To není on. Bůh jej odmítl.“ Prošel kolem dalšího. Řekl: „Už není žádný?“

¹⁰⁴ Odpověděli: „Máme ještě jednoho malého, ryšavého chlapce, on

je tam na úpatí hory, pase ovce.“ To byl David.

¹⁰⁵ Když přivedli toho ryšavého, s pihovatým obličejem a úzkými skrčenými rameny, opásaného kusem ovčí kůže, Bůh řekl: „To je on.“

¹⁰⁶ Všechny vaše vznešené sochy a ohyzdná roucha jsou s Bohem neslučitelná. Můžeš mít ThDr., PhDr., LLDr., můžeš být biskupem, papežem, kýmkoliv jiným. Ale je zapotřebí Boha, aby z něčeho vzdělal něco. A pokud se dokážeš stát ničím, pak Bůh bude Něčím. Pokud se dokážeš odstranit z cesty, pak Bůh bude moci vejít dovnitř. Ale dokud budeš tak nadutý a naškrobený, že budeš mít stále to největší a nejlepší, pak vlastně nemáš nic, co bys měl mít: totiž pokorné před Bohem srdce. A my to dobře víme, bratři, opravdu. Jistě.

¹⁰⁷ Nikdy tedy nespátříte, nebo... neuslyšíte východ slunce. Nikdy to neuslyšíte. Už jste někdy vyšli za noci a naslouchali, jak padá rosa? A co bychom si bez ní počali? Vidíte, o to se nejedná.

¹⁰⁸ Něco vám řeknu. Jsou to tiché... nejsou to ty šumící vody, jež působí hodně hluku a šplouchají sem a tam, v nichž se zrcadlí nádhera hvězd. Jsou to malé tůňky, ty co jsou hluboké a klidné, ty zrcadlí tu hvězdnou nádhru.

¹⁰⁹ A to, co nám je dnes večer zapotřebí, jsou tyto hluboké a bohaté zkušenosti, to Něco uvnitř nás. To nemusí křičet, ač může. Ale my celý důraz klademe na náš křik. To nemusí nikdy promluvit v jazycích, ač může. Ale my klademe celý důraz na to. [Prázdné místo na pásku - vyd.]

¹¹⁰ To nemusí nutně navštěvovat shromáždění Billy Grahama, Orala Robertse, třeba i moje. To není nutné. Ale musí v tom být ta hloubka Boží věčné lásky. Ten duch uvnitř člověka, který tě udělá tím, čím jsi.

¹¹¹ A o tom právě mluvím dnes ráno. Kvůli tomu táhnu církev na Golgotu, tam a zpět. Nemyslete si, že jelikož jste mluvili v jazycích a máte tolik známosti Písma, nebo že jste přečetli něčí knihu a máte více známosti, než někdo jiný. On řekl: „Jdi a znamenej znamením ty, kteříž vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi dějícími se uprostřed města.“ Koho by asi poznamenal dnes večer v našem městě? Vidíte, jedná se zde o tu hloubku Ducha, nikoliv o povrchnost [mělkost, plytkost]. Tou chutí není ta skořápka na hikorovém oříšku. To je hikorové jádro uvnitř té skořápky. Máte velikou prázdnou skořápku. Uvnitř nemáte nic. Dnes večer jsme potřební té hloubky Boží lásky.

112 A když Eliáš uslyšel ten tichý, jemný hlas, nic jej už nevyrušilo.

113 Co jste v tom všem uslyšeli? Za několik dnů odjedete. Slyšeli jste Billy Grahama. Uslyšíte, Orala Robertse. Uslyšíte jiné, význačné muže. Nemám nic proti nim, jsou Božími služebníky. Ale nezůstaňte u toho hluku. Naslouchejte tomu tichému, jemnému hlasu, té hlubině, onoho vcházejícího do lidského srdce, ta hlubina odstraní z vás každou hloupost. Odstraní z tebe celý svět. To způsobí, že budeš nenávidět věci toho světa, a budeš milovat věci Boží. To je ta hlubina, to je ta tůňka zrcadlící hvězdy Boží věčné slávy. To je ta věc, která naplní tvé oči slzami a způsobí nevýslovnou radost, plnou slávy. A ona ti pomůže stát, když selžou všechny ostatní věci. Způsobí... když přijde nemoc nebo dokonce smrt, bude v tom i nadále odlesk Božího požehnání; ta hlubina tůňky, která zrcadlí nebesa, nikoliv zčeřená, šplouchající voda. Zčeřené vody nebývají dosti hluboké. Jsou to vody tiché, které dosahují hlubin.

114 Nechť nám Bůh, přátelé, dnes večer požehná, když budeme přistupovat k přijímání, abychom rozmyšleli o tom, nezáleží na tom, co děláme na venek, kolik dobrých věcí činíme.

115 Řekněte: „Dobrá, bratře Branhame, chodím přece do kostela. Snažím se žít, jak nejlépe umím.“ Dobře. Nemám nic proti tomu, bratře. „Mluvil jsem v jazycích, bratře Branhame. Křičel jsem v Duchu.“ To je dobré. Ale to není to, o čem jsem promlouval, bratře. To stále není to. To není to, o čem tu promlouvám.

116 Promlouvám o tom tichém, jemném hlasu, to Něco tak bohaté a královské. Totiž, jak jsem vidával staré maminky přicházející touto uličkou, před léty, a slzy kanuly po jejich tvářích, když jeden hříšný chlapec povstal a přišel k oltáři.

117 Dnes, když udělám výzvu, a spatřím přicházet chlapce, oni sedí a bouchají žvýkačkou. Co se to děje? Ztratili jste pro tyto věci sluch?

118 Co jste slyšeli? Co slyšíš ty? Jsme na konci času.

119 Můžete slyšet v televizi a rozhlase, v časopisech a novinách, že jednou nastane v zemi zmatek. Co chceš potom zaslechnout, chceš naslouchat v rozhlase poplachu, po celý den, se všemi těmi nesmysly které v něm rádí, slyšet padající střely, nebo bomby? Já nehodlám naslouchat tomuto zmatku. [Bratr Branham si tleskne rukama - vyd.]

120 Já chci zaslechnout ten hlas řkoucí: „Pojď sem. To dobře, služebníče dobrý a věrný.“

121 Co slyšíš ty? Víte co, myslím si, že míváme takový zájem naslouchat z blízka všem věcem toho světa a tomu podobným, že neslyšíme ten tichý, jemný hlas.

122 Slyšíme naše kazatele, kteří říkají: „Jen se připoj k církvi, to ti postačí.“ Slyšíme některé, kteří říkají: „Jen promluv v jazycích, a máš to za sebou.“ Někteří říkají: „Když zakřičíš, budeš to mít za sebou.“

123 Nejsi schopen zaslechnout ten tichý, jemný hlas, který vloží něco hluboce do tvého života a udělá z tebe to, čím máš být.

124 Pšenice nezrodí pšenici, pokud bude na vinném kmenu či stonku. Koukol je rovněž na stonku. Ale je zapotřebí toho života, který je v kmeni, aby se zrodila pšenice. Voda, která na to spadne, zavraždí oboje. Oba se budou z toho radovat. Oba budou díky tomu růst.

125 Muži a ženy mohou růst, oslavovat a velebit Boha, mluvit v jazycích a patřit k církvi, tancovat v Duchu a platit desátky, a stále to nemít ve svých srdcích, totiž toho tichého, jemného a tolik cenného hlasu Božího, té hluboké lásky.

126 „I kdybych vydal tělo své k spálení, jakožto oběť, a lásky bych neměl, nic mi to neprospívá. A kdybych vynaložil na pokrm pro chudé všechnen statek svůj, a lásky bych neměl, nic nejsem. Kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem. Kdybych jazyky lidskými mluvil i andělskými, stále nic nejsem.“ Vidíte? Jedná se o ten tichý, jemný hlas, který promlouvá hluboce ve tvém srdci a mění tvůj postoj, tvou povahu učiní jinou, a staneš se novým stvořením v Kristu.

127 Co ty slyšíš? Záleží na tom, čemu nasloucháš, příteli. Jestliže zde nasloucháš... nikoliv nějakým planým poznámkám, nějakému odrazu. Ale jestliže nasloucháš, uslyšíš někde o nějakém probuzení, kde se shromáždilo na deset tisíc lidí, jdi dál, nasloucháš špatné věci. „Půjdu se podívat. Říkali, že tam je veliký zástup lidí.“ Na tom ani trochu nezáleží. To mají na závodních dráhách. Všichni jiní to mají. Rokenrol, tam to mají.

„Půjdu... půjdu tedy jinam.“

128 Budeš-li hledat něčeho jiného kromě toho tichého, jemného hlasu, vejdi zpět do jeskyně. Jdi zpět pod jalovec, dokud se nepřipravíme. Ztiš se a očekávej. Nechť si hromy zaduní. Nechť zemětřesení zachvěje. Nechť se mohutný vítr valí a oheň zmáhá, ať to je cokoliv chce. Uvažuj o této písničce:

Uč mne, Pane, očekávat, když hoří srdce mé, dej pokořit mou pýchu, chci vzývat jméno Tvé; Obnov víru moji, dej zraky upřít na Tebe, dej mi být v tom světě, čím Ty mne chceš mít zde.

Tím chci být.

*Kteří očekávají na Pána,
obnovují svou sílu,
vznášejí se křídly jak orlové,*

Věříte tomu? [Shromáždění praví: „Amen.“ - vyd.]

*Běží a neustávají,
jdou a neumdlévají;
Uč mne, Pane, uč mne, Pane,
jak mám čekat Tě.*

129 Necht' si hromy klidně projdou kolem. Necht' oheň si tudy projde. Ale dej mi slyšet ten tichý, jemný hlas řkoucí: „Podtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste. Pojdte z pod toho jalovce. Pojdte z té jeskyně.“

130 Chci zahalit svou víru... svou tvář v Jeho krvi, odejít, a říci: „Ano Pane. Nyní věřím.“

Modleme se.

131 Ó, Pane, Stvořiteli nebe a země, TY jsi původce věčného života, a Ty jsi dárce každého dobrého daru, buď nám milostiv, Pane. Nyní stojíme v potřebě to Něco uslyšet. Povznášíme, Pane, naše hlasy.

132 A nyní jsme slyšeli tolik hlasů. Je jich tolik, kteří praví: „Pojdte tam do této církve. Jen kdyby ses připojil k naší církvi! Máme nejlepší skupinu lidí v tomto městě, nejlépe oblečenou. Mezi nás přichází starosta města.“

133 A mnozí lidé ve svých shromážděních, Pane, mají guvernéry, a tak dále, kteří přicházejí a dělají proslovy. Ó, Bože, chraň mne od toho, Pane. Skryj mne v jeskyni, a posečkej chvíli, Pane. Co mne zajímá řeč nějakého guvernéra? Chci naslouchat tomu tichému, jemnému hlasu mého Spasitele. Ó, pomoz mi čekat, Pane, a obnovit své síly, zatím co budeme na Tebe očekávat.

134 A pomoz této církvi, Pane, aby na Tebe očekávala, a obnovila

svou víru, obnovila své síly, vznášela se peřím jako orlice. Dopřej jim, aby mohli naslouchat, Pane, nikoliv za účelem hluku, nikoliv za účelem křiku, ale mohli naslouchat tomu tichému jemnému hlasu.

¹³⁵ Pane, během několika dní se budu plížit do jeskyně a očekávat. Ó, Bože, pomoz mi, Pane. Oslep mne, učiň mé uši hluché pro věci tohoto světa, popularitu nebo slávu, nebo jakoukoliv marnost, kterou mi ten svět může nabídnout. Dovol mi tam stát, Pane, dokud neuslyším ten tichý, jemný hlas. A potom nechť tvůj služebník vyjde, Pane, a povznese se na těch orlích křídlech. Dopřej to, Pane.

¹³⁶ Požehnej této malé církvi. Požehnej našemu bratru Neville. Vezmi tu nemoc z jeho žaludku, Pane, odstraň ji pryč. Zapráhni jej znovu do postroje, Pane, nechť by se sem vrátil občerstvený. „Ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly.“ Dej to, Pane.

¹³⁷ Odpusť naše hříchy. Přistupujeme ke stolu Páně, Pane, Ty jsi řekl: „Kdokoli pije kalich Páně nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.“ Pomoz nám, Pane, zpytovat naše duše a srdce. Zpytuj nás a popať, zda v nás není nějaká nečistá věc. Pokud by byla, promiň nám, ó, Bože, zatím co pokorně na tebe očekáváme. Prosíme ve jménu Ježíše, tvého Syna. Amen.

Uč mne, Pane, očekávat, na svých kolenou, a v svém pravém čase vyslyš prosbu mou. (Ano, tak.) Uč mne nespolehat v činech bližních mých, čekat, modlit chci se, slyšet řeč úst Tvých.

¹³⁸ To si přeji jako odpověď z nebe. Chci slyšet Jeho hlas, nikoliv hlas manažera, nebo starosty a guvernéra, nebo biskupa. Chci slyšet Tvůj hlas, Pane. Tu mírnost a jemnost Ducha svatého promlouvajícího k mému srdci: „Podtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste.“ Ano, Pane, ležíme nyní pod jalovcem. Očekáváme, vyhlížejíce na to, co řekne On.

¹³⁹ Pán vás nyní požehná, jednoho každého. Kolik z vás chce být vzpomenuto v modlitbě? Chceme vidět vaše pozvednuté ruce. Řekněte: „Pane, uč mne očekávat. Uč mne. Dovol mi zapomenout mou pýchu.“ Když přicházejí ti ostatní a konají takové veliké věci, dovol mi pokořit mou pýchu, pouhým vzýváním Tvého jména. Uč mne nespolehat na to, co dělají ostatní, ale očekávat v modlitbě na odpověď od Tebe.

¹⁴⁰ Jako se zachoval Eliáš. On očekával tam vzadu. Slyšel hrom. Spatřil blesk. Slyšel, jak se hroutí skály. Slyšel oheň. Slyšel vítr. Ale to nebylo to, na co čekal. Ani to prorokem nepohnulo. Nechal to projít. Ale když přišel ten tichý, jemný hlas, zvedl svůj plášť a ovinul si tvář,

a pokročil hlouběji do jeskyně. A Hospodin řekl: „Jdi, postav se tam na skále.“

A to bych chtěl uslyšet: „Postav se na skálu.“ V pořádku.

¹⁴¹ Už je čas na přijímání. Pán vám žehnej. Myslím si, prvně, předtím, než to učiníme, chceme přinést modlitbu za každého zde, kdo pozdvihl svou ruku, kteří vyjádřili přání, aby Bůh k nim promluvil. Je zde někdo, pod jalovcem, dnes večer? Pozdvihněte své ruce. Jistě. Jistě, jsme. Mnozí z vás zde přítomných v jeskyni, v očekávání.

¹⁴² Spatřili jste, jak to vše procházelo kolem. Slyšeli jste o těch velikých probuzeních Billy Grahama, Orala Robertse, ó, aj, všude, Tommy Osborna, Tommy Hickse, jak to vše prošlo kolem. Ale kde to je? Kde je ten hlas?

¹⁴³ Říkáte: „Křičel jsem spolu s Jessupovými. Tancoval jsem v Duchu, při hudbě harfy. Mám všechny ty další věci. To všechno jsem učinil. Ale kde je to Něco, bratře Branhame, co mne přitlačí dolů a vloží na mne břemeno hynoucích duší, tak, že kvůli tomu nebudu si ani moci odpočinout?“

¹⁴⁴ Inu, to je jediná věc, která vás k tomu uschopní. Tak praví Bible. „Jdi a znamenaj znamením na čelích muže ty, kteříž vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed toho města.“ Toho nám je zapotřebí, přátelé.

Modleme se znovu.

¹⁴⁵ Pane! Prosím, Pane! Ó, mohu přespříliš zpívat. Mohu přespříliš kázat. Mohu přespříliš křičet. Mohu také přespříliš plakat. Ale nemohu se přespříliš modlit. Ó, Bože zpytuj mne a zkoumej.

¹⁴⁶ Před chvílí jsem se zrovna zmínil o těch hlubokých tůnkách, jak ony odzrcadlují hvězdy; vlož do našeho nitra tu hloubku svého Ducha, Pane, jak bylo řečeno prorokem Davidem: „K tichým vodám ved' mne,“ nikoliv těm čeřícím se vodám. K tichým vodám, ved' mne tam, Pane. Ztiš mne. Jsem nervózní, jsem celý rozčilený.

¹⁴⁷ Vykonal jsem všechno, cos mi řekl vykonat, nakolik jsem to uměl. Projel jsem celou zemí a dokola světa, kázal jsem, volal, přesvědčoval. Ty jsi byl věrný a přidal jsi k tomu to znamení Mesiáše, abys dokázal, že to jsi Ty, Pane, který to konáš, a nikoliv člověk. Děkuji za to. Ale, Pane, jsem dnes večer pod jalovcem. A rád bych věděl: „Proč oni nečiní pokání? Proč Amerika to nemůže vidět, Pane?“ Jsou její smysly tak těžkopádné? Je církev tak úzkoprse organizována? Oni

nechtějí spolupracovat. Nedělají nic, jen kritizují.

148 Ale dnes večer jsem si jist, že jako bylo s Eliášem pod tím stromem, Ty jsi měl přece ještě sedm tisíc, kteří neskláněli svá kolena před Bálem. A tak máš i mnoho svatých na zemi dnes, těch, kteří očekávají na příchod Páně.

149 Ó Pane, smiluj se nad námi. Zkoušej nás, vlož nás na svou váhu, a budeme-li shledáni lehcí, ó Pane, očisti nás potom od našich hříchů. A učiň nás, jak si nás přeješ. Dej to každému jednotlivci v této církvi. Neboť prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

150 Nyní je na čase přistoupit k přijímání. Modleme se, aby Bůh nyní každému požehnal. Všichni, kteří musejí odejít, a nezúčastní se večere Páně, setkáme se v úterý večer, kdy budeme mít znovu shromáždění.

151 Nezapomeňte se za mne modlit. Budu to nyní potřebovat. Během několika následujících dnů budu potřebovat vašich modliteb. Neberte to nyní na lehkou váhu, ale vezměte si to na srdce a modlete se za mne. Potřebuji vaše modlitby. Musím udělat rozhodnutí, která mohou hodně znamenat pro milióny duší. Něco se musí stát. Mám pro sebe vidění od Boha. On mi ukazuje věci pro druhé, ale musím rovněž něco pro sebe. Potřebuji to. Modlete se za mne. On to pošle, když se budete modlit.

152 Když jsem se dnes projížděl, rozhlížel jsem se kolem sebe. Byl jsem v domě bratra Roye. Nechtěl jsem dovnitř; stálo tam auto. Byl jsem dlužen tobě a sestře Slaughter návštěvu. Jel jsem s Medou. Řekl jsem: „Dobrá, vrátíme se trošku později,“ ale byl jsem unaven, a nevrátil jsem se. Jezdil jsem po cestách kolem dokola a uvažoval jsem: „Ó, Bože, něco se musí stát. Musím se Tě nějak chopit.“

153 Je to naléhavá hodina. Temno houstne. Konec je tu, minuta před půlnocí. Přítomnost nepřítele, chvění, pocity, nervozita, napětí kvůli tomu světu, a neuvědomujeme si, že to je Tvoje záhuba [odsudek]. Vidíte? Ó, aj! Vznesme se peřím jako orlice, leťme do náruče Toho, jenž jest včera i dnes, tentýž i na věky.

154 Všichni, kteří chtějí zůstat k večeri Páně, budeme vás mít v tomto obecenství rádi.

155 Tedy, 1. Korintským, tuším, že 11. kapitola. Přečtete si to nyní, a potom bratře Neville, pokud si přeješ. [Bratr Neville, čte 1. Korintským 11, 23 až 32 - vyd.]

Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb,

a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To číňte na mou památku.

Takž i kalich, když povečeřel, rka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To číňte, kolikrátkoli píti budete, na mou památku.

Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde.

A protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.

Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.

Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.

Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí.

Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.

Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom s světem nebyli potupeni.

¹⁵⁶ To nepotřebuje žádné objasnění. Je to prostě: „Kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně. Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí,“ vidíte, když takto přistupujeme k přijímání.

¹⁵⁷ Každý křesťan je povinen přistoupit ke stolu Páně. Je to vaše povinnost. Je to taková zkouška. Vidíte? Ježíš řekl: „Pokud to nevezmete, nebudete míti dílu se mnou.“ Vidíte?

¹⁵⁸ „Ale kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, odsouzení sobě jí a pije.“ To znamená, jestliže jsi ve společnosti s tímto světem, a konáš věci toho světa, a lidé tě spatří u přijímání, jednáš špatně. Děláš sám sobě ostudu. To uškodí jenom tobě. A to ti jenom uškodí. To neuškodí Bohu. To uškodí tobě. A tak se člověk má zpytovat.

159 A předtím než se přiblížíme k této slavnostní chvíli, prosme Boha, aby prozkoumal můj život. A jestli jsem se dopustil nějaké špatné věci, promiňte mi. Nechtěl jsem to udělat. Jakmile mi to On zjeví, ihned to dám do pořádku. A já prosím totéž pro vás. Je řečeno: „Když se spolu sejdete, počkejte jeden na druhého.“ To znamená: „Čekejte jeden na druhého, modlete se jeden za druhého.“

160 Chceme se zúčastnit toho přijímání. A jestliže to neuděláme, nemáme s Ním ten díl. To řekl On. První... nebo sv. Jan, 6. kapitola.

161 Modleme se nyní. Modlete se za mne, tiše, zatím co já se modlím za vás.

162 [Bratr Branham se tiše modlí, zatím co i shromáždění se tiše modlí - vyd.] Prosím, abys nám odpustil, skrze víru. Necht' Tvůj Duch, ó, Bože, přijde. Prosím, abys odpustil všechna naše přestoupení vůči druhým lidem. Odpusť.

163 Ó, Pane, slyš naše modlitby. To je naše modlitba odpuštění, Pane. Modlíme se, odpouštějíc. Modlíme se za milosrdenství. Odpusť nám, Pane. Jak stojí psáno v Tvém Slově: „A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim. I neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo Tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.“

Věřím, že máte tolik...

